

Waarde rechters van de Hoge Raad

Mijn naam is Irene Hadjidakis – Van Schagen. Ik ben een geboren en getogen Nederlands staatsburger, in het zestigste jaar van mijn levenswandel in dit ondermaanse.

Ik schrijf u omdat de uitspraak van het Hof van Amsterdam in het arrest van 28-2-2018, waarin het Hof het drinken, vervoeren en bezitten van ons sacrament strafbaar stelt, mij strafbaar maakt in het uitoefenen van mijn religie, daar het drinken van de Santo Daime en het uitoefenen van mijn religie onlosmakelijk met elkaar verbonden zijn. Dit maakt dat de uitspraak van het Hof van Amsterdam mij geen andere optie geeft dan burgerlijke ongehoorzaamheid.

Vanaf het moment dat de Santo Daime in Nederland kwam ben ik als kerklid, bestuurslid en later ook als ceremonieleider in het spirituele werk, verbonden aan de ontwikkeling van één van diens kerkgenootschappen in Nederland

Niets in mij meent het uitoefenen van mijn religie neer te moeten leggen op grond van de uitspraak van het Hof van Amsterdam; een uitspraak die blijk geeft van een enorme spraakverwarring, en onbekendheid met de zorgvuldigheid van de Santo Daime gemeenschap in het beschermen van ons sacrament voor al die onzorgvuldigheden die de beschikbaarheid van de drank tot een gevaar voor de volksgezondheid zouden kunnen maken.

Van meet af aan heb ik naar eer en geweten, met hart en ziel, me ingezet om ons heilig sacrament binnen een veilige, zorgvuldig gecontroleerde en geadmistreerde, transparante structuur beschikbaar te maken voor de mensen die de Santo Daime zoeken. En ik zal dat blijven doen omdat dit de religie is waarbinnen mijn eredienst aan de Allerhoogste zijn vorm vind.

De uitspraak van het Hof van Amsterdam kan daar geen verandering in brengen omdat de toestemming om deze verantwoordelijkheid te dragen niet vanuit de staat kwam, maar vanuit de spirituele traditie waar ik in sta.

18 jaar hebben wij onder rechtsbescherming mogen opereren. Het feit dat de wet nu anders naar ons kerkgenootschap kijkt doet niets af aan de borging van de veilige setting waarbinnen wij onze eredienst uitoefenen.

Ik weet dat ons altijd is verteld dat er niet getwijfeld wordt aan de authenticiteit van onze religie, maar dat worden lege woorden wanneer vervoer en drinken van ons sacrament strafbaar worden gesteld.

In de rechtsgang is er immers enkel focus op het bezit, vervoer en drinken van ons sacrament, dat Santo Daime heet en dat men categorisch Ayahuasca blijft noemen, en benaderen als DMT.

Rechters menen ons sacrament als gevaar voor de volksgezondheid te kunnen bestempelen omdat er DMT in zit en DMT op lijst 1 van gecontroleerde substanties van de UN International Narcotics control Board staat.

Tevens wordt er geredeneerd dat het 18 jaar geleden geen reden gaf om in te breken op ons recht van godsdienst beoefening omdat er toen slechts onze kleine gemeenschap was die bekend was met het gebruik van deze drank, maar dat er nu sprake is van een hype, waar paal en perk aan gesteld dient te worden.

Mijns inziens zitten er fouten in deze gedachtegang, en ik zal verklaren waarom.

- 1) Allereerst wil ik kijken naar het vermeende gevaar voor de volksgezondheid.

- 2) Vervolgens zal ik verhelderen waarom het een vergissing is om ons sacrament gelijk te stellen met Ayahuasca, en misleidend om Ayahuasca gelijk te stellen met DMT, waarna ik
- 3) Een mogelijke, meer recht doende aan de feitelijke situatie, herbezinning op het vonnis zal verwoorden.

1). De Volksgezondheid

Ik kan het niet helderder formuleren dan Prof. De Wolff deed in zijn getuigendeskundige verklaring van 2001. De manier waarop wij ons sacrament ontvangen, bewaren, drinken en delen is binnen een veilige, zorgvuldig geborgde setting, en als zodanig geen gevaar voor de volksgezondheid.

Citaat:

“Op grond van voormelde overwegingen mag worden geconcludeerd:

1. *dat het gebruik van ayahuasca in individuele gevallen risico's voor de gezondheid met zich mee kan brengen,*
2. *dat de voorlichting die de Santo Daime-kerk over deze risico's verstrekt aan deelnemers van hun bijeenkomsten in het algemeen correct en adequaat is,*
3. *dat de beperkte beschikbaarheid van ayahuasca en de strikt gereguleerde omstandigheden waaronder het gebruik daarvan plaatsvindt een bescherming vormen tegen misbruik door de congreganten, en*
4. *dat er, gelet op de punten 1-3 alsmede op de beperkte omvang van de Santo Daime-kerk, het volgens de huidige stand van wetenschap niet aannemelijk is dat ayahuasca-gebruik een gevaar voor de volksgezondheid met zich meebrengt. “*

Einde citaat

Na onderzoek concludeerde hij dat de manier waarom onze kerken zich organiseren zorgvuldig is in ontvangst en begeleiding van geïnteresseerde mensen die de ervaring op willen doen en zich eventueel aansluiten aan onze doctrine. Hij bevestigde dat dit alles plaatsvindt binnen een transparante, vrij van commercie en roofbouw op het regenwoud, administratieve structuur

In de 18 jaar die daarop volgde is er veel veranderd in de wereld om ons heen. Met de groeiende destructie van het regenwoud is haar krachtigste medicijn, de Ayahuasca, als het ware uit haar open wonden begonnen naar alle hoeken van de aarde te stromen, en wordt de drank op velerlei manieren, en binnen legio kringen aangeboden. Ook in NL hoef je maar een eenvoudige zoekopdracht aan Google te geven, om grote keus te hebben in hoe en waar en met wie je een ervaring met de drank op kunt doen.

Maar de specifieke setting waarbinnen wij ons sacrament dragen en drinken is niet anders dan toen Prof. De Wolff zijn onderzoek deed, slechts wat verder ontwikkeld en beter geborgd.

We zien de vele integere mensen die geraakt zijn door de diep genezende potentie van deze plant-leraar van de inheemse volkeren in het regenwoud. Wij zien de uitgestoken hand van de traditionele culturen die hun heilig medicijn met ons delen en van wie wij leren. We zien ook hoe de drank in handen komt van slimme handelaren en ambitieuze westerlingen die zichzelf als gids, sjamaan of

healer profileren zonder gegronde opleiding of achtergrond, om op die manier flink geld te verdienen.

Niet zonder bezorgdheid hebben wij deze ontwikkeling gade geslagen. Maar het ligt ver buiten ons bereik om invloed te hebben op deze ontwikkeling. Het enige wat wij kunnen doen is onze praktijk borgen en wortelen in de veilige bedding en transparantie die onze traditie van ons vraagt.

Ook in de VN is natuurlijk deze ontwikkeling waargenomen. Dit resulteerde in het opnemen van een uitspraak omtrent het gebruik van Ayahuasca in het rapport van de International Narcotics Control Board in 2012

Let wel: de uitspraak gaat over het gebruik; dáárin schuilt een gevaar. De drank zelf staat uitdrukkelijk niet op lijst 1. Maar commercialisering en onzorgvuldig, veelvuldig en niet geautoriseerd gebruik doet zorg om de impact op de volksgezondheid ontstaan.

Dit maakt het voor mijn onbegrijpelijk dat een hof het gebruik, transport en bezit van de Ayahuasca strafbaar stelt op grond van het rapport van de UN, redenerende dat het feit dat Ayahuasca DMT bevat, en dat dat op lijst 1 staat een gegronde reden zou geven.

Mijns inziens is hier sprake van een denkfout die de conclusie van het hof van haar grond berooft. Het gevaar zit in de wijze van gebruik, niet in het gebruik zelf.

Nu kan je natuurlijk als staat kiezen om dan maar het kind met het waswater weg te spoelen, Maar is dat recht? En wordt er dan in ons specifieke geval niet een fundamenteel mensenrecht geschonden?

Is het niet rechtvaardiger om wijze van gebruik en borging van veiligheid als criterium te stellen, en niet vervoer, bezit en inname?

Als wij ergens in te vertrouwen zijn, dan is het wel in onze niet aflatende zorgvuldigheid om ons sacrament veilig en geborgd te behandelen en drinken. Dit is intrinsiek aan het deel uitmaken van de Santo Daime gemeenschap, voor wie het sacrament heilig is.

Het is toch duidelijk dat de punten van zorg die doorklinken in het rapport van de UN juist op ons níét van toepassing zijn?

2). De spraakverwarring omtrent Santo Daime, Ayahuasca en DMT

Wanneer ik het vonnis doorlees vraag ik me af of u zich beseft dat het vonnis niet over de Santo Daime gaat, terwijl het wél Santo Daime is dat in beslag genomen is. Er wordt enkel gesproken over Ayahuasca, en eigenlijk vooral over één van de bestanddelen van Ayahuasca: DMT

Er wordt geoordeeld over Ayahuasca met argumenten die over DMT gaan. Is dat niet hetzelfde als wijn verbieden omdat er alcohol in zit omdat het drinken van Alcohol 96% dodelijk kan zijn??

Voor mij, als leek, is hier dan geen sprake van rechtspraak, maar van krom redeneren. Een punt waar ik opheldering nodig heb, en niet alleen ik.

Dit is des te pijnlijker omdat wereldwijd de Ayahuasca uit wetenschappelijk, neurologisch onderzoek aan verschillende universiteiten steeds meer als alles behalve 'een gevaar voor de (volks) gezondheid' te voorschijn komt. Eerder worden de diep helende eigenschappen nu ook wetenschappelijk aangetoond.

Tevens wordt er categorisch aan voorbij gegaan om te spreken over Santo Daime. Ik beseft me dat het voor mensen die in materialisme geloven moeilijk is om het onderscheid te kunnen maken tussen Ayahuasca en Santo Daime. Maar dat wil niet zeggen dat er geen verschil is, een duidelijk ervaarbaar verschil voor de ervaringsdeskundigen. Ik heb het hier uitdrukkelijk niet over religie, maar over geloofsovertuiging. Wat dat betreft is het toch niet aan mijn staat om mij diens geloofsovertuiging op te leggen, los van welke religie ik aanhang?

Door categorisch te weigeren om over Santo Daime te spreken, wordt mijn vrijheid van geloofsovertuiging geweld aan gedaan. Ik mag geloven wat ik wil, maar ben gedwongen te bewegen binnen de grenzen die geloof in materialisme mij oplegt. Een vorm van kolonialisme die zich ongemerkt tot in de haarvaten van onze samenleving gevestigd heeft.

Santo Daime is een heilige drank. Vanaf het oogsten van de planten tot aan het serveren van de drank bevindt de substantie zich binnen de geconsacreerde setting van onze spirituele traditie. De omgeving, de gebeden, de gezangen, het respect waarmee de planten en de drank gedragen worden, het opslaan, vervoer en uiteindelijk het uitserveren en drinken: alles vindt plaats binnen de geprotocolleerde setting van onze traditie. Daarbinnen heet de drank Santo Daime, en onderscheidt de drank zich van de algemene noemer: Ayahuasca, waar de rechters het over hebben.

Door het voorbijgaan aan dit onderscheid ontstaat er een situatie die ik alleen weet te verduidelijken door het gebruik van het al oude gezegde: appels met peren vergelijken. Wanneer ik deze vergelijking doortrek dan is het alsof mij nu verboden wordt om mijn peren te vervoeren en eten omdat appels verboden zijn en peren ook een steeltje, kroontje en klokkenhuis hebben. Over 'bezitten' heb ik het niet; al ons sacrament is en blijft eigendom van de kerk.

Dit valt me zo tegen van de recht spraak in Nederland, want er wordt niet gesproken over de feitelijke situatie.

Ongetwijfeld wilt u ook eraan bijdragen deze Babylonische spraakverwarring op te helderen, en recht spreken en redeneren wanneer het gaat over het voortbestaan van de Santo Daime kerken in de westelijk denkende wereld.

De Ayahuasca is van ouds her de plantleraar die het hoogs geëerd wordt door de inheemse volkeren van het Amazone regenwoud. In hun taal mag het wél 'medicijn' genoemd worden, en staat het bekend als het medicijn dat de herinnering levend houdt van wie wij, mensen, zijn, en waar wij vandaan komen. De levende verbondenheid met al wat leeft. Geïncarneerd of niet geïncarneerd, is een ervaring die de plant-leraar geeft, alsook de alomtegenwoordige aanwezigheid van Schepper.

Het drinken van deze drank staat centraal in onze religie. Géén dogmata, geen priesterlijke autoriteit, géén preken: enkel de directe ervaring van diegenen die komen om de Santo Daime te drinken.

Natuurlijk wrijft dit aan de geloofsovertuiging van een wereld die het geloof in materialisme als basisassumptie heeft, en waar er geloofd wordt dat bewustzijn het bijverschijnsel van het brein zou kunnen zijn.

Maar dat is ook een geloof. Deze elkaar uitsluitende geloofsovertuigingen zijn niet in een rechtszaal op te lossen. Dat moeten we ook niet willen, omdat dan behalve het recht om geloof of overtuiging te belijden ook nog het recht op vrijheid van geweten, geloof en gedachte in het geding zou zijn.

3). Herbezinning

Dit alles geschreven hebbend hoop ik u gemotiveerd te hebben tot herbezinning op de uitspraak van het Hof van Amsterdam, en onze manier om onze kerken van sacrament te voorzien niet langer buiten de wet te stellen. Wanneer u de verantwoording die wij gegeven hebben omtrent onze administratie moet toch duidelijk zijn dat wij onze kerken op een veilige, gecontroleerde en zorgvuldige wijze organiseren, op deze manier borgend dat ons sacrament binnen een specifieke rituele en geautoriseerde wijze gedronken wordt.

Het is juist deze manier van werken die ons sacrament buiten de velden van commercie en roofbouw houdt. Daar zou recht aan gedaan worden wanneer de uitspraak dat, wanneer de Santo Daime binnen deze specifieke rituele setting en organisatie gedragen wordt de uitspraak van 2001 weer in ere hersteld wordt.

Mij rest slechts te verklaren dat ik erop vertrouw dat uiteindelijk Rechtvaardigheid, Waarheid en Respect voor de mensenrechten zullen zegevieren.

Naar eer en geweten geschreven,

Irene Hadjidakis – van Schagen